

Η αξία της θλίψης...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)



«Είκοσι πέντε ετών προσεβλήθη από την πλέον φοβερή ασθένεια των προηγούμενων γενεών την λέπρα. Όταν αντιλήφθηκε ότι η ασθένεια του είναι αθεράπευτη, αντί να βαρυγκωμήσει κατά του Θεού, έφυγε χωρίς να ενημερώσει κανένα για το Άγιον Όρος.

Εκεί ζήτησε να μείνει στην Ι. Μ. Παντοκράτορος, όπου και του παρεχώρησαν ένα κελλί εκτός μονής, λόγω της ασθενείας του. Η οικογένεια του, όταν αντιλήφθηκε την απουσία του πίστεψε ότι αυτοκτόνησε, μη αντέχοντας τα δεινά της ασθενείας.

Μετά είκοσι πέντε χρόνια από την εξαφάνισή του, πήγε ο μεγάλος του αδελφός με το καράβι του στην Ι. Μ. του Παντοκράτορος να φορτώσει ξυλεία. Συζητώντας με τον μοναχό που επέβλεπε, έμαθε ότι υπάρχει εκεί ένας ευλαβής μοναχός από την Χίο και μάλιστα από την ιδιαίτερα πατρίδα του καπετάνιου.

Τότε ο καπετάνιος εξέφρασε την άποψη ότι είναι αδύνατο αυτό, αφού δεν γνωρίζει κανένα συμπατριώτη του που να έγινε μοναχός. Κατάπληκτος όμως έμαθε ότι ο μοναχός έχει το ίδιο επώνυμο με αυτόν και διαπίστωσε μετά από ολίγο ότι ο μοναχός ήταν ο προ είκοσι πέντε ετών εξαφανισθείς λεπρός αδελφός του. Μετά την συνάντηση που είχε με τον ανευρεθέντα αδελφό του συνέχισε να επικοινωνεί μαζί του διά αλληλογραφίας. Σε ένα από τα γράμματά του ο λεπρός μοναχός

γράφει στον αδελφό του Μιχάλη·

«Τι να σου γράψω αδελφέ και πλοίαρχε Μιχάλη,
χαρά πολύ αισθάνομαι, χαρά πολύ μεγάλη,
που δεν την έχουν βασιλείς, Ρούσοι και Αγγλογάλλοι.
Λίρες να με φορτώσουνε, όσες και να σηκώσω,
να δώσω την ασθένεια, δεν θα τους την δώσω.
Γι' αυτό δοξάζω τον Θεό μ' όλη μου την καρδιά,
γιατί κάτι εκατάλαβα, κάτ' είδα στα βιβλία.
Δόξα στον Ιησού Χριστό, δόξα στην Παναγία
ούτε πολύν ασθένεια, ούτε πολύν υγεία.
Το τι μισθό θα λάβουνε όσοι έχουν ασθένεια,
αν ήξερες ήθελες πα μες στα νοσοκομεία.
Να πω καλήν αντάμωση; Και που ν' ανταμωθούμε;
Ελπίζω στον παράδεισο όλοι μας να βρεθούμε.

Έτσι έβλεπαν οι άγιοι ή θλίψεις και τις ασθένειες, ως επίσκεψη Θεού και όχι σαν συμφορά και τιμωρία. Και όπως οι άγιοι μάρτυρες υπέμειναν τα φοβερά και φρικτά εκείνα μαρτύρια και ευχαριστούσαν τον Θεόν που τους τίμησε και τους αξίωσε να χύσουν το αίμα τους για την δόξα του, έτσι πρέπει και όσοι υποφέρουν από θλίψεις και ασθένειες να δοξάζουν τον Θεό σκεπτόμενοι ότι «ουκ άξια τα απαθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν αποκαλυφθήναι εις υμάς δόξαν» (Εβρ. 8,8). Αν πάλι όλα αυτά προέρχονται από δική μας υπαιτιότητα, πρέπει πάλι να ευχαριστούμε τον Θεό, που μας αξιώνει με λίγη ταλαιπωρεία ή πόνο να εξαγοράσουμε τις αμαρτίες μας και να φύγουμε εξαγνισμένοι και καθαροί για την άλλη ζωή».

*ΑΡΧΙΜ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΑΡΑΒΑΣ

Καθηγούμενος Ι. Μ. Αγ. Παρασκευής Μηλοχωρίου Εορδαίας

Πηγές: pmeletios.com – agioritikovima.gr